

POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Korzeniowski

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z wniosku G. S. o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania oraz odwołania od decyzji Prokuratora Generalnego z dnia 31 grudnia 2014 roku w przedmiocie odmowy wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora,
oraz z dnia 16 lutego 2015 r. w przedmiocie zawiadomienia o przejściu w stan spoczynku
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 kwietnia 2016 r.,

- 1. oddała wniosek odwołującej się o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania,**
- 2. odrzuca odwołanie.**

UZASADNIENIE

Prokurator Generalny decyzją z dnia 31 grudnia 2014 r., wydaną na podstawie art. 62a ust. 2 i 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz.U. z 2011 r. Nr 270, poz. 1599, ze zm.) w związku z art. 69 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2013 r., poz. 427), nie wyraził zgody na dalsze zajmowanie przez G. S. stanowiska prokuratora.

W uzasadnieniu tej decyzji jej autor wyjaśnił, że prokurator G. S. w piśmie z dnia 25 czerwca 2014 r. złożyła wniosek o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora - do dnia 3 stycznia 2017 r. Do wniosku dołączyła zaś

zaświadczenie lekarskie z dnia 16 czerwca 2014 r. oraz zaświadczenie psychologiczne z dnia 8 maja 2014 r., z których wynikało, iż brak jest przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania przez nią pracy na stanowisku prokuratora.

Uzasadniając swój wniosek, zainteresowana podniosła, z kolei, iż jej aktualny stan zdrowia oraz posiadane wieloletnie doświadczenie życiowe i zawodowe pozwalają przyjąć, iż nadal będzie przydatna w służbie, rzetelnie realizując powierzone zadania. Jednocześnie wyjaśniła, że wniosek jest podyktowany również okolicznościami osobistymi, gdyż przejście przez nią w stan spoczynku pogorszy w znaczący sposób jej trudną sytuację materialną. Sytuacja ta uległa bowiem radykalnemu pogorszeniu w 2008 r., po śmierci męża. Od tego czasu jest zmuszona do spłaty zaciągniętych kredytów oraz do samodzielnego utrzymywania posiadłości, która wymaga prac wykonywanych przez robotników najemnych. Dalsze pozostawanie w służbie pozwoliłoby też na otrzymanie nagrody jubileuszowej za 45 lat pracy.

Prokurator Okręgowy w [...] poparł wniosek prokurator G. S., dodając, iż jest ona osobą odpowiedzialną, sumienną, posiadającą zdolności organizacyjne. Ponadto wykazuje się dobrą znajomością przepisów prawnych oraz umiejętnością stosowania ich w praktyce, a powierzone obowiązki wykonuje bardzo dobrze. Za swoje szczególne osiągnięcia w pracy śledczej otrzymała w 1994 r. nagrodę indywidualną Prokuratora Generalnego.

W uzupełnieniu swojego stanowiska Prokurator Okręgowy podał też, że limit etatów orzeczniczych w okręgu [...] wynosi 48, w tym 2 etaty asesorskie, natomiast obsada faktyczna wynosi 47 osób. W jednostkach rejonowych okręgu [...] czynności służbowe wykonuje zaś 2 asesorów posiadających uprawnienia do uzyskania powołania na stanowisko prokuratorskie. Aktualnie, z danych posiadanych przez Prokuraturę Okręgową w [...] wynika, iż jedna osoba będzie ubiegała się o powołanie na stanowisko asesora, po zwolnieniu się stanowiska asesorskiego w okręgu [...].

Prokurator Apelacyjny negatywnie zaopiniował wniosek prokurator G. S., stwierdzając, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje pogląd, iż zasadą jest przejście prokuratora w stan spoczynku z chwilą osiągnięcia ustawowego

wieku, a możliwość dalszego zajmowania stanowiska stanowi wyjątek od tej zasady. Podobnie jak niewystarczające dla pozytywnego rozpatrzenia wniosku są wiedza i doświadczenie zawodowe, zadowolenie z pracy, chęć uzyskania wyższej stawki wynagrodzenia czy nabycie uprawnień jubileuszowych. Zgoda na dalsze pełnienie obowiązków prokuratorskich ma charakter wyjątkowy, podyktowany szczególnymi względami, w tym przede wszystkim dobrem służby, którego istotą jest obecnie polityka kadrowa umożliwiająca prokuratorom korzystanie ze stanu spoczynku, a jednocześnie zapewnienie etatów dla nowych kadr.

Krajowa Rada Prokuratury uchwałą z dnia 13 listopada 2014 r. pozytywnie zaopiniowała wniosek prokurator G. S.

Prokurator Generalny podkreślił, z kolei, że w aktualnym stanie prawnym prokurator przechodzi w stan spoczynku z chwilą osiągnięcia 67 roku życia albo wieku przewidzianego odpowiednio w art. 69 § 1a p.u.s.p., chyba że Prokurator Generalny, na wniosek zainteresowanego prokuratora, po przedstawieniu zaświadczenia stwierdzającego, że jest on zdolny, ze względu na stan zdrowia, do pełnienia obowiązków prokuratora oraz po zasięgnięciu opinii właściwego prokuratora przełożonego, a także Krajowej Rady Prokuratury wyrazi prokuratorowi zgodę na dalsze zajmowanie stanowiska. Powyższy wniosek składa się Prokuratorowi Generalnemu najpóźniej na sześć miesięcy przed ukończeniem 67 roku życia albo wieku przewidzianego odpowiednio w art. 69 § 1a p.u.s.p.

Prokurator Generalny przypomniał ponadto, że z dniem 1 stycznia 2013 r. weszła w życie ustawa z dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2012 r., poz. 637), która nowelizuje przepisy ustawy o prokuraturze oraz ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych m. in. w zakresie podniesienia wieku obligującego do przeniesienia prokuratora w stan spoczynku. Regułą ustawową jest obecnie konieczność pozostawania prokuratora w służbie czynnej do ukończenia 67 roku życia. Jednocześnie ustawodawca dla określonych grup wiekowych obniżył wiek obligujący do przejścia w stan spoczynku, odsyłając w tym zakresie do odpowiedniego posiłkowania się przepisami dotyczącymi ustalania minimalnego wieku emerytalnego, określonego dla osób uprawnionych do świadczeń emerytalnych z powszechnego systemu ubezpieczeń społecznych. Obowiązujący

od dnia 1 stycznia 2013 r., dodany w ustawie - Prawo o ustroju sądów powszechnych art. 69 § 1a, który poprzez art. 62a ust. 1 ustawy o prokuraturze ma zastosowanie do prokuratorów, odsyła więc do zapisów art. 24 ust. 1a pkt 61-84, art. 24 ust. 1b oraz art. 27 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Przedmiotowe przepisy określają wiek emerytalny, m.in. dla kobiet urodzonych od dnia 1 stycznia 1948 r. do dnia 31 grudnia 1967 r., na 65 lat. W związku z tym, prokurator G.S., urodzona w dniu 3 stycznia 1950 r., ma prawo do pozostawania w służbie czynnej do dnia 2 stycznia 2015 r.

Prokurator Generalny stwierdził również, że jest to zasada ustawowa, a ewentualne wyrażenie zgody przez Prokuratora Generalnego na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora ma charakter fakultatywny i jest uzależnione od całokształtu okoliczności, a więc zarówno od przesłanek obiektywnych, jak i subiektywnych, dotyczących konkretnego prokuratora. Możliwość dalszego pozostawania na stanowisku prokuratora jest traktowana jako wyjątek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami, mającymi oparcie w interesie służby lub leżącymi po stronie prokuratora. Spełnienie wskazanych w art. 62a ust. 2 ustawy o prokuraturze warunków pozytywnych nie jest równoznaczne z obowiązkiem wyrażenia zgody na dalsze pozostawanie przez prokuratora w służbie. Decyzja Prokuratora Generalnego o braku zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora po ukończeniu 67 roku życia albo wieku przewidzianego odpowiednio w art. 69 § 1a u.s.p. nie musi mieć uzasadnienia w przyczynach uniemożliwiających dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora. Formułując taki pogląd, Prokurator Generalny odwołał się do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 2006 r., III PO 7/06.

W opinii Prokuratora Generalnego, argumenty podniesione przez zainteresowaną w uzasadnieniu jej wniosku nie są na tyle doniosłe, aby wystarczyły do odstąpienia od ustawowej reguły przechodzenia w stan spoczynku z dniem ukończenia 65 roku życia, ani też nie mogą być uznane za przesłanki automatycznie przemawiające za potrzebą dalszego pozostawania na stanowisku. Prokurator Generalny dodał, że podejmując niniejszą decyzję wziął także pod uwagę, iż Prokurator Okręgowy w [...] w swojej pozytywnej opinii nie wskazał żadnych szczególnych okoliczności przemawiających za niezbędnością dalszego zatrudniania prokurator G. S. Wyróżniające walory osobiste, wieloletnie

doświadczenie oraz wysokie kwalifikacje zawodowe z pewnością zasługują na uznanie lecz nie stanowią wyjątkowych okoliczności przemawiających za uzyskaniem zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora.

Istotne dla niniejszej decyzji było również negatywne stanowisko wyrażone w tej sprawie przez Prokuratora Apelacyjnego. Prokurator Generalny w pełni podzielił argumenty Prokuratora Apelacyjnego, iż zgoda na dalsze pełnienie obowiązków prokuratorskich ma charakter wyjątkowy, podyktowany szczególnymi względami, w tym przede wszystkim dobrem służby oraz aktualną sytuacją kadrową na obszarze okręgu [...]. Prokurator Generalny wyjaśnił w związku z tym, że aktualnie Prokuratura Okręgowa w [...] dysponuje limitem 14 etatów, z czego wszystkie są obsadzone. W jednostce tej czynności służbowe wykonuje 14 prokuratorów, w tym 1 prokurator Prokuratury Apelacyjnej. W jednostkach rejonowych okręgu [...] limit etatów wynosi 32, przy obsadzie wynoszącej 31 osób, natomiast limit etatów asesorskich wynosi 2 i wszystkie są obsadzone. Wobec tak ukształtowanej sytuacji kadrowej uzasadnione jest więc kontynuowanie polityki opierającej się na pokoleniowej wymianie kadr prokuratorskich, związanej z jednej strony z osiągnięciem przez prokuratorów wieku umożliwiającemu im skorzystanie z przywileju stanu spoczynku, a z drugiej strony z potrzebą umożliwienia przejścia tej służby przez innych doświadczonych prokuratorów, a także zapewnieniem etatów dla nowych kadr prokuratorskich.

Prokurator Generalny podkreślił, że sytuacja kadrowa w poszczególnych jednostkach organizacyjnych prokuratury nieustannie podlega dynamicznym zmianom. Każdorazowo na zwalniane stanowiska prokuratorskie lub asesorskie zgłasza swoje kandydatury wiele osób spełniających kryteria do mianowania na stanowisko asesora lub powołania na stanowisko prokuratora. W tej sytuacji wyrażanie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora znacznie utrudnia, a niekiedy wręcz uniemożliwia, powołanie na pierwsze stanowisko prokuratorskie osobom, które nie tylko spełniają wymogi formalne, ale też ze względów merytorycznych w pełni zasługują na taki awans.

Prokurator G. S. wniosła do Sądu Najwyższego za pośrednictwem Prokuratora Generalnego wniosek z dnia 18 grudnia 2015 r., przyjęty przez Prokuratora Generalnego w dniu 22 grudnia 2015 r., o przywrócenie terminu do

wniesienia odwołania wraz z odwołaniem od wyżej opisanej decyzji z dnia 31 grudnia 2014 r.

We wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania odwołująca się podniosła, że wnosi o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania od decyzji Prokuratora Generalnego z dnia 31 grudnia 2014 r., doręczonej jej w dniu 15 stycznia 2015 r. ,oraz od decyzji z dnia 16 lutego 2015 r., doręczonej w lutym 2015 r.

W uzasadnieniu wniosku podała, że decyzję Prokuratora Generalnego z dnia 31 grudnia 2014 r. o niewyrażeniu zgody na dalsze zajmowanie przez nią stanowiska prokuratora doręczono jej w dniu 15 stycznia 2015 r. Od dnia 5 stycznia 2015 r. do dnia złożenia wniosku przebywa ona jednak nieprzerwanie na zwolnieniu lekarskim. Jest leczona z powodu neurastenii. Lekarz specjalista z dziedziny psychiatrii, z uwagi na występujące u niej lęki, bezsenność, drażliwość oraz trudności w koncentracji uwagi kategorycznie zabronił jej zaś zajmować się sprawami dotyczącymi dotychczasowej pracy, wręcz zalecił daleki wyjazd celem całkowitego oderwania się od dotychczasowych spraw i zajęć.

Odwołująca się stwierdziła ponadto, że od połowy stycznia 2015 r. jest leczona farmakologicznie. Przyznała, że leki stopniowo wyciszały ją, stała się obojętna na istotne dla sprawy okoliczności, które nie miały dla niej żadnego znaczenia. Dodała, iż została skierowana również na leczenie szpitalne. Od połowy grudnia, mimo iż nadal jest leczona, stan jej zdrowia uległ radykalnej poprawie, co pozwoliło na zapoznanie się przez nią z otrzymaną korespondencją. Z korespondencji tej wynika zaś, że w lutym 2015 r. Prokurator Generalny, na podstawie art. 69 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych w związku z art. 62a ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze, zawiadomił ją, że z dniem 15 lutego 2015 r. przeszła w stan spoczynku.

W opinii odwołującej się, uchybienie przez nią terminowi nastąpiło bez jej winy, ponieważ stan psychiczny w owym czasie nie pozwalał jej na podejmowanie racjonalnych decyzji. Dopiero obecnie lekarz prowadzący zezwolił na zapoznanie się z odebraną korespondencją.

Na potwierdzenie powyższych twierdzeń odwołująca się przedłożyła kserokopie: pisma z dnia 7 stycznia 2015 r. skierowanego przez nią do Prokuratora Rejonowego w [...], pisma z dnia 22 marca 2015 r. skierowanego przez Prokuratora Okręgowego w [...], orzeczenia Lekarza Orzecznika z dnia 13 kwietnia 2015 r., pisma z dnia 6 maja 2015 r. wystosowanego przez Prokuratora Okręgowego w [...], pisma Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 1 czerwca 2015 r., 6 sztuk zwolnień lekarskich za okres od dnia 19 maja 2015 r. do dnia 5 stycznia 2016 r., a także zawiadomienia z dnia 30 czerwca 2015 r. SP ZOZ Szpitala Specjalistycznego w [...] o wyznaczeniu na dzień 17 lutego 2016 r. terminu przyjęcia odwołującej się do szpitala. Stwierdziła też, że zaświadczenie lekarskie za okres od dnia 14 kwietnia 2015 r. do dnia 18 maja 2015 r. znajduje się w Prokuraturze Okręgowej w [...].

W odwołaniu od decyzji Prokuratora Generalnego z dnia 31 grudnia 2014 r. odwołująca się podkreśliła znaczne obciążenie pracą w ciągu ostatnich dwóch lat. Opisała też okoliczności załamania nerwowego, którego doświadczyła na przełomie 2014 r. i 2015 r. Zarzuciła, argumentacja zawarta w zaskarżonej decyzji jest lakoniczna.

Ponadto, zdaniem odwołującej się, przeniesienie jej w stan spoczynku winno nastąpić dopiero po upływie roku nieobecności w pracy z powodu choroby, a nie w czasie choroby. Przeniesienie jej w stan spoczynku spowodowało utratę części wynagrodzenia, ekwiwalentu za urlop, wysokości jednorazowej odprawy oraz nagrody jubileuszowej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 62a ust. 3a ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze, od decyzji Prokuratora Generalnego odmawiającej zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora, przysługuje odwołanie do Sądu Najwyższego. Stosownie do art. 73 § 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. prawo o ustroju sądów powszechnych (dalej p.u.s.p.), odpowiednio stosowanego na podstawie art. 62a ust. 1 ustawy o prokuraturze, odwołanie wnosi się, za pośrednictwem Krajowej Rady Sądownictwa (w przypadku prokuratorów, za pośrednictwem Prokuratora Generalnego), w

terminie miesiąca od doręczenia skarżącemu decyzji. Przepis ten, co jednoznacznie wynika z jego treści, nie wyposaża Krajowej Rady Sądownictwa, a w związku z tym także Prokuratora Generalnego, w kompetencję dotyczącą badania zachowania przez stronę odwołującą się terminu do wniesienia tegoż środka prawnego, a tym bardziej do jego przywracania. Co więcej – unormowania ustawy w ogóle nie określają skutku niedochowania przez odwołującego się tego terminu.

Jednocześnie, zgodnie z art. 62a zdanie drugie ustawy o prokuraturze, jeżeli przepisy tej ustawy nie stanowią inaczej, przewidziane w ustawie - Prawo o ustroju sądów powszechnych uprawnienia Krajowej Rady Sądownictwa i Ministra Sprawiedliwości przysługują w stosunku do prokuratorów odpowiednio Krajowej Radzie Prokuratury i Prokuratorowi Generalnemu, a uprawnienia kolegów i prezesów właściwych sądów - właściwym prokuratorom przełożonym. Oznacza to odpowiednie stosowanie także art. 44 ust. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 126, poz. 714 ze zm.), który nakazuje stosowanie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej do postępowania przed Sądem Najwyższym zainicjowanego odwołaniem od uchwał Rady.

Należy więc przyjąć, że zgodnie z art. 398⁶ § 2 k.p.c., odwołanie wniesione po upływie ustawowego terminu podlega odrzuceniu, jednak uwzględniając równocześnie specyfikę postępowania odwoławczego od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa (w przedmiotowej sprawie: od decyzji Prokuratora Generalnego), to jest brak kompetencji Rady (Prokuratora Generalnego) odpowiadających uprawnieniom sądu drugiej instancji w postępowaniu kasacyjnym, wypada uznać, iż odrzucenia odwołania nie dokonuje żaden z tych organów, lecz rozpoznający je Sąd Najwyższy. Sąd ten, z mocy art. 168 k.p.c. i art. 169 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c., jest też władny rozpoznać wniosek odwołującego się o przywrócenie uchybionego terminu do wniesienia odwołania. Uwzględnienie tej treści wniosku wymaga jednak wykazania przez odwołującego się spełnienia dwóch przesłanek, to jest braku winy w uchybieniu terminowi do dokonania danej czynności procesowej oraz negatywnych dla autora wniosku skutków owego uchybienia. Brak winy podlega przy tym ocenie z uwzględnieniem obiektywnego miernika staranności, jakiej można wymagać od strony dbającej należycie o swoje interesy. Pismo z

wnioskiem o przywrócenie terminu powinno zaś być wniesione w ciągu tygodnia od czasu ustania przyczyny uchybienia terminowi i zawierać co najmniej uprawdopodobnienie okoliczności uzasadniających wnioszek (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 12 sierpnia 2014 r., III KRS 30/14, OSNP 2016 nr 2, poz. 28 i z dnia 25 stycznia 2016 r., III KRS 90/15, niepublikowany).

Odnosząc powyższe rozważania do okoliczności faktycznych niniejszej sprawy Sąd Najwyższy uznaje, że wniosek odwołującej się o przywrócenie jej terminu do wniesienia odwołania od decyzji Prokuratora Generalnego z dnia 31 grudnia 2014 r. jest nieuzasadniony. Za niewiarygodne trzeba uznać twierdzenia odwołującej się, że uchybienie terminowi nastąpiło bez jej winy. Nie ma bowiem żadnych dowodów świadczących o tym, że odwołująca się dochowała należytej staranności i uchybiła terminowi wyłącznie z przyczyn od siebie niezależnych. Należy zauważyć, że odwołująca się otrzymała zaskarżoną decyzję Prokuratora Generalnego w dniu 15 stycznia 2015 r., co oznacza, że termin do złożenia przez nią odwołania od tej decyzji upłynął w dniu 15 lutego 2015 r., natomiast odwołanie wniosła dopiero w dniu 22 grudnia 2015 r. (data wpływu do Prokuratury Generalnej), a więc po upływie 11 miesięcy od otrzymania decyzji. Również na podstawie załączonych do odwołania kserokopii dokumentów nie da się przyjąć, że stan zdrowia odwołującej się był na tyle ciężki, że uniemożliwiał jej jakąkolwiek aktywność, w tym dotrzymanie terminu do wniesienia odwołania. Dołączone przez nią zawiadomienie o terminie przyjęcia do szpitala zostało bowiem wystawione w dniu 30 czerwca 2015 r., określając jednak datę rozpoczęcia hospitalizacji dopiero na dzień 17 lutego 2016 r., z czego trudno wyciągnąć inny wniosek niż ten, że w chwili sporządzania tego zawiadomienia nie istniała potrzeba pilnego przyjęcia odwołującej się do szpitala. Także podawana przez odwołującą się sugestia jej lekarza prowadzącego, że powinna całkowicie oderwać się od dotychczasowych spraw i zajęć, nie przekonuje o niemożności wykonania przez nią stosunkowo prostej czynności, jaką jest wniesienie odwołania, zwłaszcza że będąc profesjonalistą na pewno miała świadomość, że można w tym zakresie skorzystać z pomocy pełnomocnika. Z zapisów poczynionych na załączonych do wniosku zaświadczeniach lekarskich nie wynikają wszak wskazania do „leżenia”, które potwierdzałyby niemożność opuszczenia przez nią miejsca zamieszkania. Trafnie,

zdaniem Sądu Najwyższego, podnosi również Prokurator Generalny w odpowiedzi na odwołanie, że postępowanie odwołującej się wydaje się być niekonsekwentne, skoro sama zainicjowała postępowanie o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora, a następnie celowo zaniechała zapoznania się z korespondencją otrzymaną z Prokuratury Generalnej, mimo że nie wycofała przecież swojego wniosku i mogła, a nawet powinna spodziewać się, że owa korespondencja dotyczy właśnie odpowiedzi w tej sprawie, a nie innych spraw zawodowych, mających wpływ na stan jej zdrowia.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 168 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. i art. 44 ust. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, oddalił wniosek odwołującej się o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania od decyzji Prokuratora Generalnego z dnia 31 grudnia 2014 r. Rozstrzygnięcie to powodowało z kolei, że odwołanie wniesione po upływie ustawowego terminu, który nie został przywrócony, musiało podlegać odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa.

Natomiast co do odwołania od pisma Prokuratora Generalnego z dnia 16 lutego 2015 r. zawiadamiającego odwołującą się o jej przejściu w stan spoczynku, błędnie określonego przez nią jako „decyzja o przeniesieniu w stan spoczynku”, Sąd Najwyższy zauważa przede wszystkim, że prokurator (analogicznie jak sędzia), na podstawie art. 69 § 1 p.u.s.p. w związku z art. 62a ust. 1 ustawy o prokuraturze, z dniem ukończenia 67 roku życia albo z dniem osiągnięcia wieku określonego w § 1a nie jest „przenoszony” lecz „przechodzi” w stan spoczynku i jest to zmiana jego statusu zawodowego następująca z mocy samego prawa. Te właśnie przepisy zostały zresztą powołane przez Prokuratora Generalnego w jego piśmie z dnia 16 lutego 2015 r., które z całą pewnością nie było decyzją lecz jedynie czynnością techniczną, porządkową, samoistnie nie rodzącą żadnych skutków prawnych, skoro przejście prokuratora w stan spoczynku, po osiągnięciu przez niego odpowiedniego wieku, nastąpiło z mocy samego prawa.

Sąd Najwyższy podkreśla również, że sytuacje przechodzenia prokuratora (sędziego) w stan spoczynku nie podlegają kompetencji rozstrzygającej żadnego organu, w szczególności Krajowej Rady Sądownictwa czy też Prokuratora

Generalnego. Jest to zatem sytuacja prawna zupełnie odmienna od uregulowanej w art. 70 i w art. 71 p.u.s.p. w związku z art. 62a ust. 1 ustawy o prokuraturze, które dotyczą przeniesienia prokuratora w stan spoczynku w okolicznościach określonych w tych przepisach. To w tych bowiem sprawach przewidziane w ustawie – Prawo o ustroju sądów powszechnych uprawnienia Krajowej Rady Sądownictwa i Ministra Sprawiedliwości przysługują w stosunku do prokuratorów odpowiednio Krajowej Radzie Prokuratury i Prokuratorowi Generalnemu, a uprawnienia kolegów i prezesów właściwych sądów – właściwym prokuratorom przełożonym, natomiast – na podstawie art. 73 § 2 p.u.s.p. – odwołania wniesione od wydanych w tych sprawach decyzji rozpatruje Sąd Najwyższy. Ze względu na techniczno-porządkowy charakter czynności informującej o przejściu prokuratora w stan spoczynku, nie zostaje natomiast wydana decyzja Prokuratora Generalnego (ani żadne inne rozstrzygnięcie w tym przedmiocie), które mogłoby być potraktowane jako przedmiot (substrat) odwołania do Sądu Najwyższego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2011 r., III KRS 21/11, OSNP 2012 nr 21-22, poz. 278).

Należy ponadto zauważyć, że Sąd Najwyższy – z punktu widzenia ustrojowego – nie jest organem „kontroli instancyjnej” w stosunku do Prokuratora Generalnego, a właściwość Sądu Najwyższego do rozpatrywania odwołań od decyzji wydanych przez Prokuratora Generalnego wynika wyłącznie ze szczególnych uregulowań ustawowych, przy czym brak jest takiego uregulowania w odniesieniu do pisma informującego o przejściu prokuratora w stan spoczynku w związku z osiągnięciem przez niego odpowiedniego wieku.

Z powyższych przyczyn, wobec braku podstawy prawnej, która umożliwiłaby wniesienie do Sądu Najwyższego odwołania od pisma Prokuratora Generalnego, które nie mogło być potraktowane jako decyzja rozstrzygająca indywidualną sprawę, Sąd Najwyższy uznał odwołanie w tym zakresie za niedopuszczalne, a przez to również podlegające odrzuceniu.

Kierując się przedstawionymi motywami oraz opierając się na powołanych wcześniej przepisach, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji swego postanowienia.

